

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**CARMEN MARIA
MACHADO**

**Corpul ei
și alte desfătări**

ENDORFICTION

CUPRINS

Cusătura soțului	13
Inventar	49
Mame.....	63
Peste măsură de atroce.....	87
Femeile adevărate au corpuri.....	165
Opt îmbucături.....	195
Rezidenta	221
Stângace la petreceri.....	283
<i>Mulțumiri</i>	309

CUSĂTURA SOȚULUI

(Dacă citiți povestirea asta cu voce tare, vă rog să folosiți următoarele voci:

EU: ca fetiță, pițigăiată, comună; ca femeie, la fel.

BĂIATUL CARE VA DEVENI BĂRBAT ȘI VA FI SOȚUL MEU: mustind de serendipitate.

TATĂL MEU: amabilă, răsunătoare; așa cum e și el sau bărbatul care ți-ai fi dorit să-ți fie tată.

FIUL MEU: ca băiețel, blândă, ușor peltică; ca bărbat, la fel ca a soțului meu.

TOATE CELELALTE FEMEI: interșanjabilă cu a mea.)

La început, știu că-l doresc înainte să mă dorească el. Nu așa se fac lucrurile, dar așa am de gând să le fac eu. Mă aflu la petrecerea unui vecin, cu părinții mei, și am șaptesprezece ani. Beau o jumătate de pahar de vin alb la bucătărie, cu fiica adolescentă a vecinului. Tata nu observă. Totul e estompat, ca un tablou în ulei abia pictat.

Băiatul nu stă cu fața spre mine. Îi văd mușchii cefei și ai părții superioare a spatelui, văd cum îl ține vizibil cămașa încheiată până sus, ca pe un zilier

pus la patru ace pentru o seară dansantă, și îmi iau tălpășița. Și nu e vorba că n-aș avea de ales. Sunt frumoasă. Am o gură atrăgătoare. Am sâni ce-mi tresaltă din rochii într-un mod ce pare inocent și pervers deopotrivă. Sunt o fată bună, dintr-o familie bună. Însă el are chipul ușor aspru, așa cum îl au uneori bărbații, iar eu tânjesc. Pare că și el ar putea tânji după același lucru.

Am auzit odată o poveste despre o fată care-i ceruse iubitului ei ceva atât de rușinos, încât el i-a spus familiei ei, iar aceștia au trimis-o pachet la un sanatoriu. Nu știu ce favoare sexuală deviantă i-a solicitat ea, dar îmi doresc cu disperare să fi aflat. Ce lucru magic ți-ai putea dori atât de arzător, încât ai tăi să te pedepsească pentru că ți l-ai dorit, smulgându-te din lumea pe care o cunoști și trimițându-te departe?

Băiatul mă observă. Pare drăguț, fâstâcit. Mă salută. Mă întreabă cum mă cheamă.

Întotdeauna am vrut să-mi aleg singură momentul, și asta e momentul pe care îl aleg.

Afară, pe terasă, îl sărut. Mă sărută și el, întâi tandru, apoi mai apăsător, și chiar îmi întredeschide cu oarece forță gura cu limba lui, ceea ce mă surprinde și, am impresia, îl surprinde chiar și pe el. În întuneric, în patul meu, sub apăsarea plăpumii celei vechi, mi-am imaginat multe, dar niciodată asta, și gem ușor. Când se desprinde din îmbrățișare, pare uimit. Ochii lui bâjbâie în jur preț de o clipă, apoi se fixează asupra gâtului meu.

– Ce-i asta? mă întreabă.

– A, asta?

Îmi ating panglica de la ceafă.

– E panglica mea, ce să fie?

Îmi trec degetele peste verdele lucios al panglicii, până la jumătatea ei, și mi le las să se odihnească pe funda strânsă din față. El întinde mâna, iar eu i-o prind și i-o dau la o parte.

– Nu trebuie s-o atingi, zic. N-ai voie s-o atingi.

Înainte să intrăm, mă întreabă dacă ne mai putem vedea. Îi spun că mi-ar plăcea. În noaptea aia, înainte de-a adormi, mă gândesc iar la el, văd limba lui deschizându-mi gura, și degetele-mi coboară pe trup și mi-l închipui în fața mea, tot numai mușchi și dorință de a-mi face pe plac, și știu c-o să fim soț și soție.

...

Și așa se și întâmplă. Adică o să se întâmple. Dar, mai întâi, mă duce cu mașina lui, în beznă, la un lac cu țărm mocirlos, de care e greu să te apropii. Mă sărută și-mi prinde sânul în mână, iar sfârscul mi se întărește sub degetele lui.

Nu știu precis ce-o să facă, înainte s-o facă. E excitat și fierbinte, și uscat, și miroase a pâine, iar când mă sfâșie țin și mă agăț de el ca o ființă aflată în derivă pe mare. Corpul lui se încastrează într-al meu, și el împinge și împinge și, înainte de-a termina, iese din mine și sfârșește cu sângele meu prelingându-i-se pe trup. Sunt fascinată și ațâțată de ritm, de nevoia lui extrem de concretă, de claritatea clipei de eliberare. După aceea, se prăbușește pe banchetă și aud sunetele lacului: cufundări și greieri și un sunet ca și cum cineva ar ciupi corzile unui banjo. Dinspre apă adie vântul, răcorindu-mi trupul.

Nu știu ce să fac acum. Îmi simt inima bătându-mi între picioare. Mă doare, dar îmi închipui c-ar putea

fi și bine. Îmi plimb mâna de-a lungul corpului și simt fiori de plăcere venind de undeva, de departe. Respirația lui se domolește și-mi dau seama că mă privește. Pielea îmi strălucește în lumina lunii ce intră pe geam. Când îl văd cum mă privește, știu că pot prinde la loc plăcerea, așa cum apuci cu buricele degetelor ultima fărâmbă de sfoară a unui balon ce aproape că-ți scapă. Mă întind și gem și mă avânt spre vârful senzației, încet și egal, mușcându-mi limba în tot acest timp.

– Mai vreau, zice el, însă nu se ridică și nu face nimic.

Se uită pe geam, și eu fac la fel. *S-ar putea mișca orice acolo, afară, în întuneric*, mă gândesc. Un bărbat cu cârlig în loc de mână. Fantoma unui autostopist care face întruna aceeași călătorie. O bătrână trezită din oglindă de invocația unor copii. Toată lumea cunoaște aceste povești – mai precis, toată lumea le povestește, chiar dacă nu le cunoaște –, însă nimeni nu le crede niciodată.

Privirea lui alunecă înspre apă, apoi revine la mine.

– Spune-mi despre panglica ta, zice.

– N-am ce să-ți spun. E o panglică și e a mea.

– Pot s-o ating?

– Nu.

– Vreau s-o ating, spune el.

Degetele lui zvâcnesc ușor, iar eu îmi apropiu picioarele și mă așez mai dreaptă.

– Nu.

Ceva din lac tresaltă și se zvârcolește ieșind din apă, după care aterizează cu un pleoscăit. El întoarce privirea în direcția zgomotului.

– Un pește, zice.

– La un moment dat, îi zic, am să-ți spun ce se povestește despre lacul ăsta și vietățile lui.

El îmi zâmbește și se scarpină la falcă. Puțin sânge de-al meu îi pătează pielea, însă el nu observă, și eu nu zic nimic.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zice.

– Du-mă acasă, îi spun.

Și, ca un tânăr bine crescut, el o face. În noaptea aia, mă spăl. Clăbucii mătăsoși dintre picioarele mele au culoare și miros de rugină, dar sunt mai proaspătă decât am fost vreodată.

Părinții mei îl îndrăgesc foarte tare. E un băiat bun, zic ei. O să fie un bărbat bun. Îl întreabă cu ce se ocupă, care-i sunt pasiunile, despre familia lui. El strânge mâna tatei cu putere și-i spune mamei cuvinte ce o măgulesc și o fac să icnească încântată și să se îmbujoreze ca o fată. Vine pe la noi de două ori, uneori de trei ori pe săptămână. Mama îl invită la cină și, în timp ce mâncăm, eu îmi înfig unghiile în carnea coapsei lui. După ce înghețata mi se topește în castron, le spun părinților mei că mă duc să mă plimb cu el pe alee. Pornim în noapte, ținându-ne romantic de mână până când ne îndepărtăm suficient de casă. Îl trag printre copaci și, când găsim un petic de pământ ferit, îmi dau repede jos dresurile și mă ofer lui, în mâini și genunchi.

Am auzit toate poveștile despre fete ca mine și nu mă tem deloc să le sporesc numărul. Aud catarama metalică a pantalonilor lui și foșnetul pe care-l fac aceștia căzând pe pământ și-l simt, deja pe jumătate tare, pe pielea mea. Îl rog – „lasă preludiul” – și el îmi face pe plac. Gem și mă împing în el și ne împreunăm în acel luminiș, iar gemetele plăcerii mele și gemetele

Respect șansei lui se amestecă și se sting în noapte. Învățăm, și el, și eu.

Sunt două reguli: nu-și poate da drumul în mine și nu-mi poate atinge panglica verde. El termină în praf și se aude *pic-pic-pic*, ca și cum ar începe să plouă. Mă duc să mă ating, însă degetele mele, care s-au înfipt în pământul de dedesubt, sunt murdare. Îmi ridic chiloții și dresurile. El scoate un sunet și-mi arată și-mi dau seama că, sub nailon, am și genunchii acoperiți cu un strat de praf. Îmi dau dresurile jos și mă șterg, apoi mi le ridic iar. Îmi netezesc fusta și-mi prind mai bine agrafele în păr. O singură șuviță a scăpat dintre buclele bine fixate la spate în timpul zbaterii lui și o prind bine lângă celelalte. Ne ducem la pârau și stau cu mâinile în șuvoiul curgător, până sunt iar curate.

Pornim înapoi către casă în plimbare, cu brațele înlănțuite cast. Înăuntru, mama a făcut cafea și stăm cu toții împreună, în timp ce tata îl întreabă cum merg afacerile.

(Dacă citiți povestea asta cu voce tare, zgomotele din luminiș pot fi cel mai bine reproduse trăgând adânc aer în piept și ținându-vă respirația un moment îndelungat. Apoi, dați drumul aerului dintr-odată, lăsându-vă pieptul să se prăbușească, asemeni unui bloc turn făcut una cu pământul. Mai faceți-o o dată, apoi înc-o dată, scurtând timpul dintre respirația ținută și eliberarea ei.)

...

De când mă știu, spun povești. Când eram mică, mama m-a scos pe sus dintr-o băcănie, pentru că începusem să țin că în raionul cu legume sunt degete

de la picioare. Femeile, îngrijorate, s-au întors și m-au privit cum dădeam din picioare, lovind spatele zvelt al mamei.

– Cartofi! m-a corectat ea, când ne-am întors acasă. Nu degete de la picioare!

M-a pus să stau în scaunul meu – un scaun de copil, făcut special pentru mine – până când se întoarce tata. Însă nu, eu văzusem degete de la picioare, niște cioturi palide și însângerate, amestecate printre acei tuberculi roșietici. Unul dintre ei, cel pe care-l atinsesem cu buricul degetului arătător, era rece ca gheața și făcuse poc la atingerea mea, așa cum se sparge o bășică. Atunci când i-am repetat mamei acest amănunt, ceva din spatele lichidului ochilor ei a tresărit, ca o pisică speriată.

– Rămâi aici, mi-a zis.

Tata s-a întors de la serviciu în seara aia și mi-a ascultat povestea, în amănunt.

– L-ai cunoscut pe domnul Barns, nu-i așa? m-a întrebat, referindu-se la bărbatul în vârstă care se ocupa de respectiva băcănie.

Îl întâlnisem o dată, și i-am spus. Avea părul alb ca cerul înainte să ningă și o nevastă care desena anunțurile de pus în vitrina prăvăliei.

– De ce-ar vinde domnul Barns degete de la picioare? a întrebat tata. De unde-ar face rost de ele?

Fiind prea mică și neștiind cum e cu cimitirele și cu morgile, nu i-am putut răspunde.

– Și, chiar dac-ar face rost de ele de undeva, a continuat tata, ce-ar avea de câștigat vânzându-le printre cartofi?

Fuseseră acolo. Le văzusem cu ochii mei. Dar, sub raza solară a logicii tatălui meu, am simțit cum îmi crește în suflet îndoiala.

– Și, mai important decât asta, a zis tata, ajungând triumfător la argumentul suprem, de ce n-a mai observat nimeni degetele în afară de tine?

Ca femeie în toată firea, i-aș fi spus tatei că există pe lumea asta lucruri adevărate observate de o singură pereche de ochi. Ca fată, am acceptat versiunea lui și am râs când m-a ridicat de pe scaun ca să mă sărute și să mă trimită în treaba mea.

Nu e normal ca o fată să-și învețe iubitul cum să procedeze, dar eu nu fac decât să-i arăt ce doresc, ce imagini rulează pe interiorul pleoapelor mele atunci când adorm. El ajunge să-mi cunoască licărul expresiei de pe chip atunci când mă traversează dorința, și nu-i ascund nimic. Când el îmi spune că îmi vrea gura, întreg gâtulejul, învăț cum să nu mă sufoc și-l iau pe tot în mine, gemând când îi simt gustul sărat. Când mă întreabă care e cel mai îngrozitor secret al meu, îi spun despre profesorul care m-a ascuns în biroul lui până a plecat toată lumea și m-a pus să i-o țin și cum pe urmă m-am dus acasă și mi-am frecat mâinile cu un burete de sârmă până mi-a dat sângele, chiar dacă amintirea îmi trezește o asemenea furie și rușine că, după ce-i povestesc, am coșmaruri vreme de o lună. Și, când el mă cere de soție, cu câteva zile înainte să fac optsprezece ani, îi zic da, da, te rog, și apoi, pe banca aia din parc, stau în poala lui și-mi răsfir fusta în jurul nostru, astfel încât trecătorii să nu-și dea seama ce se petrece sub ea.

– Simt că știu bine atât de multe părți din tine, îmi spune, cu degetele vârâte adânc în mine și încercând să nu găfâie. Și acum o să le cunosc pe toate.

*

Există o poveste pe care o spune lumea, despre o fată provocată de prietenii ei să se aventureze într-un cimitir din împrejurimi, după căderea întinericului. Asta a fost sminteala ei: când i s-a spus că, dacă stă în timpul nopții pe mormântul cuiva, cel răposat o să întindă mâna și-o s-o tragă la el, ea a luat-o în râs. A lua în râs e prima greșeală pe care o poate face o femeie.

– Viața e prea scurtă ca să-ți fie frică de nimic, a zis ea, și-am să vă arăt.

Mândria e a doua greșeală.

O putea face, a insistat ea, fiindcă așa ceva n-o să i se întâmple în veci. Așa că i-au dat un cuțit cu care să scormonească în pământul înghețat, ca să-și poată face simțită prezența și validă teoria.

S-a dus în cimitir. Unii povestesc c-ar fi ales un mormânt la întâmplare. Eu cred c-a ales unul foarte vechi și că alegerea ei a fost dictată de neîncrederea în sine și de gândul latent că, dacă se înșală, mușchii și carnea intacte ale unui cadavru abia îngropat ar fi mai periculoase decât ale unuia vechi de secole.

A îngenuncheat pe mormânt și a împlântat tăișul adânc. Când s-a ridicat ca s-o ia la fugă – căci nu era nimeni în jur să-i observe spaima –, și-a dat seama că nu poate fugi. Ceva o ținea de haine. A țipat și a căzut la pământ.

Când s-a făcut dimineață, prietenii ei au venit la cimitir. Au găsit-o moartă pe mormânt, cu tăișul cuțitului pironindu-i lâna groasă a fustei de pământ. De frică sau de frig, mai conta pentru părinții ei, atunci când au sosit? Ea nu se înșelase, dar acum nu mai conta. Mai târziu, toată lumea a crezut că

vrusese să moară, chiar dacă murise dovedind că vrea să trăiască.

După cum se vede, să ai dreptate a fost a treia și cea mai mare greșeală.

Părinții mei sunt încântați de căsătorie. Mama zice că, deși azi fetele încep să se mărite târziu, ea s-a măritat cu tata la nouăsprezece ani și se bucură că a făcut-o.

Când îmi aleg rochia de mireasă, îmi amintesc de povestea tinerei care a vrut să se ducă la dans cu iubitul ei, dar nu-și permitea o rochie. Și-a cumpărat o rochie albă, încântătoare, de la un magazin *second hand*, după care s-a îmbolnăvit și s-a prăpădit. Un doctor care a îngrijit-o în ultimele zile de viață a descoperit că murise de la expunerea la lichid de îmbalsămare. S-a dovedit că un ucenic lipsit de scrupule al unui antreprenor de pompe funebre furase rochia de pe cadavrul unei mirese.

Morala poveștii e, cred, că sărăcia te va omorî. Deci cheltui mai mult pe rochie decât voiam, dar e foarte frumoasă, și e mai bine așa decât să mori. Când o împăturesc în lada de zestre, mă gândesc la mireasa care s-a jucat de-a v-ați ascunselea în ziua nunții ei și s-a ascuns în pod, într-un cufăr vechi, a cărui încuietore s-a închis pe neașteptate și apoi nu s-a mai deschis. A rămas captivă acolo până a murit. Lumea a crezut mulți ani de zile că a fugit, până într-o zi când o fată în casă i-a găsit scheletul, în rochie albă, chircit în bezna din pod. Miresele nu sfârșesc niciodată prea bine în povești. Poveștile simt fericirea plutind în aer, o prind din zbor și o sting ca pe-o lumânare.

Ne căsătorim în aprilie, într-o după-amiază neașteptat de rece. El mă vede înainte de nuntă, în rochie, și stăruie să mă sărute adânc și să-și bage mâna în corsetul meu. Are o erecție și-i spun că vreau să-mi folosească trupul așa cum socotește el. Dată fiind ocazia, îmi reiterez prima regulă. El mă împinge la perete și-și sprijină mâna pe faianța de lângă gâtul meu, ca să nu-și piardă echilibrul. Degetul lui mare îmi mângâie panglica. Nu-și mișcă mâna și, în timp ce-și croiește drum în mine, zice: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc”. Nu știu dacă sunt prima femeie care pășește pe culoarul din mijlocul bisericii St. George cu spermă prelingându-i-se pe picior, dar îmi place să-mi închipui că da.

În luna de miere, plecăm într-un tur al Europei. Nu suntem bogați, totuși reușim. Europa e un continent al poveștilor și, în intervalele când nu ne consumăm căsătoria, le aflu. Din metropole antice înțesate de turiști, ajungem în sate adormite, apoi în stațiuni din Alpi și înapoi, bem băuturi tari și rupem cu dinții carnea de pe fripturi, mâncăm spaetzle și măslina, și ravioli, și un terci de cereale care nu știu din ce e făcut, dar de care mi-e poftă în fiecare dimineață. Nu ne permitem bilete la vagonul de dormit, dar soțul meu îi dă ceva unui îngrijitor ca să ne lase o oră într-o cușetă goală și așa ne împreunăm în timp ce traversăm Rinul, iar soțul meu mă lipește de cadrul șubred al patului și urlă ca o ființă mai primordială decât munții pe care-i străbatem. Îmi dau seama că asta nu e lumea întreagă, dar e prima parte a ei pe care o văd. Posibilitățile deschise în fața mea mă electrizează.

(Dacă citiți acest text cu voce tare, încercați să reproduceți zgomotul făcut de patul zgâlțâit de